

Ріка Геракліта

Дмитро Кремінь

Я тут стояв. Текла вниз ріка,
Шалена хвиля билась о каміння.
Гриміло небо громом літака.
Текли віки, народи, покоління.
Текла трава, немов зелений шовк,
Чужої віри прапором безсмертним...
І тут якийсь блукалець підійшов
Із писаним о цей пейзаж мольбертом.
— Тобі в цю річку двічі не ввійти.
У цю ріку ти не ввійдеш і разу.
Перенеси заблукані світи
Фантазією в мезозойську фазу.
Там філософський камінь на горі,
А там — і хрест козацький на могилі.
Нехай тобі засяють олтарі
Церков козацьких, камені Мигії.
Твоя дорога — шлях твій і політ,
І ця земля козацька посполита.
Та доки є Мигія — Геракліт
Стоїть отам, де річка Геракліта.
Благословенна мова мудреця,
Але і вічність, і земля, і мрія —
Не тільки річка швидкоплинна ця,
Але й мольберт художника Андрія.
Його нема між нами стільки літ,
Але він є, хоча його немає,
І мчить потік, і плаче Геракліт,
І я б заплавав, що життя минає.
Але сьогодні плакати не варт,
А варто жити, як уміють люди.
Колись тут був козацький Бузький Гард.
Пройшли століття, і чи він ще буде?
Чи з краю в край замерехтять огні,
Помчаться білі яхти в гавань літа...
Але тоді Андрієві й мені
Вже буде все по річку Геракліта!